

πλῶν στρατιωτῶν, ὡς ἐκ τῆς γενικῆς καὶ ἄνευ δικαιώματος πρὸς ἀντικατάστασιν ὑποχρέωσης εἰς στρατολογίαν, ἠδύνακτο νὰ γράφωσι λατινιστὶ καὶ ἑλληνιστὶ καὶ εἰς σανσκριτικὴν ἀκόμη γλῶσσαν. Ὑπελόγισαν προσέτι, ὅτι μόνον κατὰ συνέπειαν τῆς διατάξεως τῆς ἐπὶ ἐνιαυτὸν στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν εὐπαιδευτῶν ἐθελοντῶν ὑπῆρχον ἐν τῷ γερμανικῷ στρατῷ κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας νέων ἀπὸ 17-20 ἐτῶν ἐκ τῶν πανεπιστημίων, γυμνασίων ἢ προτεχνολογικῶν σχολείων. Ἄφ' οὗ αὐτοὶ μὲν οἱ ὑπάξιωματικοὶ τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ἐν Γαλλίᾳ περιφερόμενοι, ἐβίβωσκον καθ' ἑκάστον τὰ τῆς γεωγραφίας αὐτῆς κάλλιον αὐτῶν τῶν Γάλλων, οἱ δὲ Γάλλοι ἀξιωματικοὶ ὑπερβάντες τὰ πρὸς τὸ Παλαινάτον ὄρια τῆς Γαλλίας ἐλάβαν ἄνευ δημοτικοῦ τινος σχολείου τὸν χάρτην τῆς Παλαιστίνης ἀντὶ τοῦ χάρτου τοῦ βυβαρικοῦ Παλαινάτου, τοῦτο τεκμηριῶ μόνον ὅτι κοινὴ ἐστὶν ἡ παιδεία παρὰ τοῖς Γερμανοῖς. Ὅτε ὅμως οἱ δυστυχεῖς Γάλλοι, ἐξ ὧρων τινων πορείας ἀποκεκμηκότες ἐβίβωσκον τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν προφθάνοντας μετὰ πολλῶν ἡμερῶν δρόμον εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἀκμαίους καὶ φαιδρούς, ἠπόρουν μὲν αὐτοὶ καὶ ἐθαύμαζον, δὲν ἐγνωρίζον δὲ ὅτι τὴν σωματικὴν βώμην καὶ τὴν σκληραγωγίαν εἶχον ἀποκτήσει οἱ Γερμανοὶ ἐν τοῖς σχολείοις ἀπὸ τῶν παιδικῶν χρόνων ἐξασκούμενοι διὰ τῆς γυμναστικῆς. Ὅποτε δὲ πάλιν περὶ τὸ Μῆτς ἢ περὶ τοὺς Παρισίους, κατόπιν πολυμύχθου καὶ αἱματηρῆς ἡμέρας κατακλιόμενοι πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ συμπύκνοι ἐν ὑπαιθρίοις σκηνώμασι καὶ ἐν ὄπατις τῆς γῆς, ψύχει καὶ παντοίας σπαρτήσεσιν ἐγκαρτεροῦντες, ἐφαλλον οἱ Γερμανοὶ ἐκ συμφώνου ὕμνους πρὸς τὸν Θεὸν ἢ ἐτραγῶδου ἀρμονικῶς τὰ ἐθνικὰ αὐτῶν ἔθρατα, τίς εἶχε δώσει αὐτοῖς τὴν θείαν αὐτὴν τῆς μουσικῆς παραμυθίαν καὶ ἐνίσχυσιν ἢ τῶν παιδικῶν αὐτῶν χρόνων τὰ ἀπλούστατα δημοτικὰ σχολεῖα; Καὶ δασαίαις ἀναγγελλομένης νίκης, εἰς πᾶσαν τῆς Γερμανίας πόλιν ἤνοιγον οἱ ναοὶ καὶ ἄθροοι συνήρχοντο παῖδες, γυναῖκες καὶ γέροντες ὅπως εὐχαριστήσωσι τὸ Θεῖον, ἢ χοροστατούντων αὐτῶν τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως, ὡς εἶδον τοῦτο ἐν Δρέσδῃ, ἐφαλλε μετὰ κατανύξεως τὸ πλῆθος ψαλμῶν τινα τοῦ Δαυὶδ, ποῖος εἶχεν ἐμπνεῦσει εἰς τὸν λαὸν αὐτὸν τὸ εἰς πᾶσαν σπουδαίαν του βίου περίπτωσιν τοσοῦτον σαφῶς ἐκδηλούμενον θρησκευτικὸν αἰσθημα; Ποῖος ἄλλος ἢ τὸ παράδειγμα τῶν γονέων καὶ τὰ σχολεῖα αὐτοῦ; Ἀπόρροια δὲ τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου αἰσθηματος, ὅπερ ἐστὶν ὅλων τῶν θρησκευτικῶν δασειῶν καὶ δογμάτων ἀνεξάρτητον, εἶνε ἡ παρ' ἑκάστῳ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος καὶ ἡ περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ ἀκρίβεια. Ἄλλὰ ποῦ ἐ-

διδάχθησαν οἱ Γερμανοὶ τὸ μέγιστον αὐτὸ καθήκον; Ποῦ ἄλλου βεβαίως ἢ ἐν τοῖς σχολείοις τοῦ λαοῦ παρὰ τῶν ἀπλῶν καὶ παρ' ἄλλοις ἔθνεσι καταφρονουμένων δημοδιδασκάλων;

Δ. Σ. ΜΥΤΡΟΚΟΡΑΤΟΣ.

Συμβουλαί

ΠΡΟΣ ΝΕΑΡΑΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΣΜΕΝΗΝ

«Ὅταν γυμνευθῆς, κόρη μου, προσπάθησον νὰ καταστήσης εὐχαριν τὸν οἶκόν σου Δὲν εἶνε καλὸν ν' ἀφίγη ἢ γυνὴ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ νὰ μὴ φροντίζη περὶ αὐτοῦ· πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ τῷ ἀρέσκη, πρέπει νὰ τῷ παρουσιάζη πάντοτε ὄψιν εὐχαριστημένην. Δὲν εἶνε ὅσον νομίζει τις δύσκολον νὰ κατορθώσῃ ἡ γυνὴ, ὥστε ὁ σύζυγός τις νὰ φέρηται πρὸς αὐτὴν πάντοτε ὡς ἐραστής. Πρὸς τοῦτο πρέπει πάντοτε νὰ παρουσιάζησαι πρὸς αὐτὸν καθαρὰ, καλοενδυμένη, εὐθυμος, νὰ ὑποφέρῃς χωρὶς νὰ παραπονήσῃς τὰς ἀναποφεύκτους εἰς ἓνα οἶκον μικρὰς δυστροπίας, πρὸ πάντων δὲ νὰ μὴ θέλῃς νὰ ἐπιδεικνύῃς ὅτι τυραννεῖσαι. Τὸ δάκρυ ἐπὶ τῆς παρεΐας κόρης, λέγει παλαιὸς τις, ὁμοιάζει πρὸς σταγόνα δρόσου ἐπὶ ἄνθους, ἀλλ' ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι τὸ δάκρυ ἐπὶ τῆς παρεΐας γυναικὸς ὑπ' ἀνδρὸς εἶνε διὰ τὸν σύζυγόν τῆς σταγὼν δηλητηρίου. Προσπάθει νὰ λαμβάνῃς πάντοτε τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν καλὴν τῶν ὄψιν, πάσχισε νὰ ἦσαι πάντοτε εὐχαριστημένη καὶ οὕτω νὰ κατορθώσῃς νὰ ἦσαι καὶ πράγματι, ὁ δὲ σύζυγός σου βλέπων σε εὐτυχῆ θὰ σὲ ἀγαπᾷ πλειότερον. Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ κολακεύῃ πλειότερον τὸν ἄνδρα, ὅσον ἡ εὐτυχία τῆς γυναικὸς του. Εἶνε ὑπερήφανος ὅταν νοῆ ὅτι ἡ σύζυγός του εἶνε εὐτυχῆς ζῶσα μετ' αὐτοῦ, τότε δὲ αὐξάνει ἔτι μάλλον τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην του.»

ΜΙΑ ΜΑΤΗΡ.

ΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἡ ματαιότης εἶνε οὕτω βαθέως ἐρριζωμένη ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οὐ μόνον ὁ κτίστης, ὁ παραμάγειρος καὶ ὁ ἄχθοφόρος, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι περιαιτολοῦσι καὶ ἐπιθυμοῦσι θαυμασιὰς. Ὁ γράφων βιβλίον κατὰ τῆς δόξης θηρεύει τὴν δόξαν ὅτι τὸ ἔγραψε καλῶς, ὁ δὲ ἀναγινώσκων τὸ βιβλίον, τὴν δόξαν ὅτι τὸ ἐνόησε. Τοῦ κανόνος τούτου δὲν ἐξαίρω οὔτε ἐμαυτὸν, τὸν γράφοντα ταῦτα, οὔτε σὲ, ἀναγνώστα. (Pascal).

* * * Ἡ τοῦ πλοῦτου σπατάλη δύναται νὰ διορθωθῇ διὰ τῆς μελλούσης φειδοῦς, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ εἴπῃ θέλω ἀναπληρῶσθαι τὴν σημερινὴν ἀπώλειαν χρόνου λαμβάνων ἐκ τῆς αὐρινῆς ἡμέρας!

* * * Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος πρέπει νὰ γνωρί-